

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5CoCsp/39/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119303308
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:6119303308.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Olivera Kolenčíka, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: B. F., narodená XX.X.XXXX, bytom J. F. G. XXX, O., o zaplatenie 3.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 24. júna 2020 č. k. 10Csp/121/2019-274, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi voči žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (Okresný súd Nitra) rozsudkom zo dňa 24.6.2020 č. k. 10Csp/121/2019-274 pri právnom posúdení podľa § 497 Obch. zákonníka, § 52 ods. 1 až 4, § 52a ods. 1, 2, § 37 ods. 1 až 3, § 38 ods. 1, 2, § 39, § 39a, § 40 ods. 1, § 53 ods. 1 až 3, § 52 ods. 6, § 53 ods. 9, § 565, § 524 ods. 1, § 526 ods. 1, § 100 ods. 1, § 103, § 101, § 517 ods. 1, 2 Obč. zákonníka, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z., o bankách a § 1 ods. 3 písm. b/, c/ a d/ zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi istinu 3 000 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne z 3 000 eur od 9.12.2017 do zaplatenia do 3-och dní od právoplatnosti rozsudku spoločne a nerozdielne s P. F., nar. XX.X.XXXX, bytom M. XX/XXX O. - N., ktorému bola povinnosť plniť uložená právoplatným platobným rozkazom vydaným Okresným súdom Banská Bystrica v upomínacom konaní dňa 11. júna 2019 sp. zn. 23Up/691/2019-0 (výrok I.).

2. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 257 a § 262 ods. 1 CSP tak, že plne úspešnému žalobcovi v tomto konaní priznal proti neúspešnej žalovanej v tomto konaní nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Návrhu žalovanej na rozhodnutie o trovách podľa § 257 CSP, t. j., že žalobcovi nebude nárok na náhradu trov konania priznaný, súd nevyhovel, pretože nevhliadol existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa pre takýto postup a žalovaná takéto dôvody ani netvrdila. Takéto dôvody hodné osobitného zreteľa nevyplývajú z tej skutočnosti, že žalovaná je spotrebiteľka, resp. je rozvedená matka s maloletými deťmi, ktoré jej na čas po rozvoде zveril súd do osobnej starostlivosti.

3. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nebolo sporné, že pohľadávka z veriteľa, ktorý je bankou, postúpená podľa § 524 ods. 1 Obč. zákonníka, zmluvou o postúpení zo dňa 8.12.2017 na žalobcu, ktorý bankovým subjektom nie je. Výzvou zo dňa 13.9.2016 bolo v konaní preukázané že banka v čase keď boli dlžníci nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku, pretože nezaplatili splátku splatnú 20.8.2015 vyzvala dlžníkov podľa § 92 ods. 8 veta prvá zák. o bankách. Z uvedených dôvodov súd považoval námietku

žalovanej ohľadne neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky za nedôvodnú. Takéto postúpenie nemôže byť neplatné ani s poukazom na ust. § 39 v spojení s § 52 ods. 2 a § 54 ods. 2 Obč. zákonníka, pretože žiadne zákonné ustanovenie nezakazuje postúpiť pohľadávky banky inému subjektu než je banka. Žalobca je v tomto konaní aktívne vecne legitimovaný, pretože vo vzťahu k žalovanej si splnil povinnosť vyplývajúcu pre neho z ust. § 526 ods. 1 Obč. zákonníka.

4. Napriek tomu, že veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru k 25.10.2016, vrátenie plnenia bolo dohodnuté v splátkach, pričom v konaní bolo preukázané, že veriteľ si právo na vrátenie celého úveru uplatnil výzvou zo dňa 13.9.2016, mohol tak urobiť pre nesplnenie splátky, ktorá sa stala zročnou (splatnou) dňom 20.8.2016. Vzhľadom k tomu, že premlčacia doba podľa § 101 Obč. zákonníka je trojročná, veriteľ si mohol právo na vrátenie celého dlhu uplatniť podľa § 103 Obč. zákonníka, na súde dňa 21.8.2016 a takéto právo by sa premlčalo dňa 21.8.2019. Pretože žaloba bola podaná na súde dňa 30.5.2019, žalobca si svoj nárok na zaplatenie sumy 3.000 eur s príslušenstvom uplatnil včas, a preto vznesenú námietku premlčania žalovanou súd nepovažoval za dôvodnú.

5. Dlžníkom bol poskytnutý úver 10.100 eur, pričom dlžníci z tohto úveru zaplatili sumu 1.731,10 eura, ktoré vo výške 1.079,26 eura boli započítané na istinu, a tak dlh na istine predstavoval 9.020,74 eura, z ktorého dlhu žalobca požaduje zaplatenie sumy 3.000 eur s príslušenstvom. Pred poskytnutím úveru bola zákonným spôsobom preverovaná bonita dlžníkov, voči ktorej títo nemali žiadne výhrady. Do omeškania sa dlžníci prvýkrát dostali so splátkou splatnou dňa 20.9.2014. Zo zmluvy o hypotekárnom a splátkovom úvere zo dňa 11.11.2013 vyplýva, že Slovenská sporiteľňa a.s., ako banka a P. F., nar. XX.X.XXXX ako dlžník a žalovaná ako spoludlžník uzatvorili písomnú zmluvu o úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie hypotekárneho úveru č. 5048877074 a splátkového úveru č. 5049273758. V časti I. bod 1, 2 zmluvy sa zmluvné strany dohodli na výške úveru 10.100 eur, druh úveru - úver na bývanie, účel úveru - kúpa domu úroková sadzba na 5 rokov po zľave 3,79 %. Dlžníci sa úver zaviazali splácať v splátkach po 47,39 eura mesačne splatných k 20. dňu v príslušnom kalendárnom mesiaci. Prvá splátka je splatná 20.12.2013, počet splátok 350 a konečná splatnosť úveru je 20.11.2043. V časti II. bod 2.1 zmluvy sa dohodlo, že dlžníci sú povinní zaplatiť banke spracovateľský poplatok 599 eur, poplatok za správu každého úveru a poplatok za upomienku v sume 25 eur. V časti III. zmluvy bolo dohodnuté, že úver sa poskytuje za účelom kúpy nehnuteľností. V časti IV. zmluvy sa jej účastníci dohodli, že súčasťou zmluvy sú všeobecné podmienky banky, obchodné podmienky banky, obchodné podmienky banky pre poskytovanie hypotekárnych úverov a povolených prečerpaní a sadzobník poplatkov banky. V čase uzavretia zmluvy, t. j. 11.11.2013 bola odplata obvykle požadovaná na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, t. j. so splatnosťou 29 rokov so zabezpečením 11,27 %. Na základe poverenia NBS má žalobca povolené poskytovať úvery s účinnosťou od 5.8.2016. Z písomnej výzvy zo dňa 13.9.2016 vyplýva, že veriteľ upozornil dlžníkov, že sú v omeškani so splácaním pohľadávky vo výške 635,36 eura a vyzval ich na jej zaplatenie do 15 dní od doručenia výzvy a zároveň aj upozornil, že v prípade nezaplatenia je oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru k 25.10.2016 a vyzval dlžníkov, aby do 15 dní zaplatili pohľadávku vo výške 10.422,67 eura. Oznámenie bolo doručené žalovanej dňa 28.10.2016 a neúspešne doručované P. F.. Písomnou výzvou zo dňa 6.9.2017 vyplýva, že veriteľ upozornil žalovanú, že 4.9.2017 je v omeškani so splácaním pohľadávky vo výške 10.112,92 eura a v prípade nezaplatenia je oprávnený pohľadávku postúpiť tretej osobe. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 8.12.2017 č. 1214/2017/CE a jej prílohou bola postúpená z veriteľa na žalobcu pohľadávka v sume 10.115,35 eura. Z oznámení zo dňa 13.12.2017 veriteľ oznámil dlžníkom, že pohľadávku zo zmluvy č. 5049273758 postúpil zmluvou o postúpení pohľadávok č 1214/2017/CE na žalobcu. Z rozsudku o rozvođe vyplýva, že manželstvo dlžníkov bolo rozsudkom vyhláseným dňa 18.12.2017 rozvedené.

6. V konaní bolo preukázané, že veriteľ ako banka a dlžníci ako fyzické osoby na jednej listine uzavreli dve zmluvy a to zmluvu o hypotekárnom úvere a zmluvu o splátkovom úvere podľa § 497 Obch. zákonníka, z ktorej si žalobca v tomto konaní uplatňuje svoje nároky. Tú skutočnosť, že obidve zmluvy sú na jednej listine súd nepovažoval za nekalú obchodnú praktiku ako tvrdila žalovaná. Predmetná zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, pretože pri jej uzatváraní veriteľ konal a dlžníci ako fyzické osoby nekonali v rámci predmetu svojej podnikateľskej (obchodnej) činnosti. Na daný právny vzťah súd prednostne aplikoval podľa § 52 ods. 2 Obč. zákonníka ustanovenia § 52 a nasl. Obč. zákonníka. Žiadna spotrebiteľská zmluva, teda ani táto nesmie obsahovať neprijateľné podmienky podľa § 53 ods. 1 Obč. zákonníka, ktoré nie sú platné podľa § 53 ods. 5 Obč. zákonníka a ani sa žiadne zmluvné podmienky takejto zmluvy nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa

(§ 54 Obč. zákonníka). Súd z obsahu predmetnej zmluvy nezistil, že by obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré síce namietala, ale nekonkretizovala žalovaná. Takisto uvedená zmluva neobsahuje ustanovenia spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, t. j. žalovanej. Žalobca od žalovanej požaduje iba vrátenie istiny poskytnutého úveru bez poplatkov a úrokov. Žalovaná síce namietala neplatnosť predmetnej zmluvy, avšak nekonkretizovala dôvody neplatnosti ňou namietanej zmluvy. Súd prvej inštancie s poukazom na všeobecné ust. Obč. zákonníka, t. j. § 37, § 38, § 39 a § 40 nezistil žiadny dôvod namietanej neplatnosti predmetnej zmluvy. Žalovanou namietaná zmluva vykazuje všetky náležitosti, ktoré sú jasne, určito a zrozumiteľne vyjadrené a to aj vrátane dohody o výške úveru, ktorá tvorí obligatórnu náležitosť zmluvy o úvere podľa § 497 Obch. zákonníka. Pre svoju platnosť zmluva nepotrebuje písomnú formu a ani žalovaná netvrdila, že by nebola spôsobilá na právne úkony, resp. že predmetnú zmluvu neuzavrela slobodne, vážne a určite. Poskytnutie peňažných prostriedkov bolo v danej zmluve dohodnuté za úrok 3,79 % ročne, ktorý ročný úrok nemožno kvalifikovať ako v rozpore s dobrými mravmi a takisto nie je ani úrokom úžernickým.

7. Vzhľadom k tomu, že z obsahu predmetnej zmluvy vyplýva, že splátkový úver sa poskytuje na bývanie, jeho účelom je kúpa domu, je zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti a lehota splatnosti tohto úveru je viac ako desať rokov, vychádzajúc z obsahu ust. § 1 ods. 3 písm. b/, c/ a d/ zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch, tak na túto zmluvu sa zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 nevzťahuje.

8. V konaní nebolo sporné to, že zo strany právneho predchodcu žalobcu bol dlžníkom poskytnutý úver v sume 10.100 eur, z ktorého úveru bolo dlžníkmi žalobcovi vrátených iba 1.731,10 eura. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie podanú žalobu o zaplatenie 3.000 eur považoval za dôvodnú. Žalovaná v konaní výpisy z účtu predložené žalobcom namietala, avšak na druhej strane žiadne dôkazy o výške zaplatenej sumy na úver od dlžníkov nepredložila a tým ani tvrdenie žalobcu nevyvrátila. Napriek tomu, že žalovaná vystupuje v postavení spotrebiteľky, aj ju zaťažuje povinnosť účinného popretia tvrdení protistrany v zmysle § 151 ods. 2 CSP. Pretože dlžníci nevrátili veriteľovi ani poskytnutý úver, nemohlo prísť na strane veriteľa (žalobcu) k získaniu bezdôvodného obohatenia.

9. Žalobca podanou žalobou požadoval, aby súd uložil žalovanej povinnosť plniť spoločne a nerozdielne s bývalým manželom P. F., ktorí obaja sú dlžníkmi z danej úverovej zmluvy bez ohľadu na to, či sa rozviedli alebo nie, a preto námietku žalovanej v tomto smere vyhodnotil súd za nedôvodnú. V prípade manželov ako dlžníkov ide podľa § 76 CSP o samostatné procesné spoločenstvo a vzhľadom k tomu, že bývalému manželovi žalovanej bol platobný rozkaz doručený a tento odpor voči nemu nepodal, nadobudol tak predmetný platobný rozkaz v časti proti bývalému manželovi právoplatnosť a vykonateľnosť. Keďže konanie voči P. F. bolo už právoplatne skončené, súd už túto fyzickú osobu do záhlavia svojho rozsudku zo dňa 24.6.2020 neuviedol, avšak povinnosť žalovanej plniť žalobcovi spoločne a nerozdielne s jej bývalým manželom P. F. vyjadril v rámci výroku tohto rozsudku.

10. Keďže dlžníci svoj dlh vo vzťahu k žalobcovi riadne a včas nesplnili, boli podľa § 517 ods. 1, 2 Obč. zákonníka v omeškaní. Výšku úroku z omeškania priznal súd žalobcovi aj s prihliadnutím na ust. § 3 ods. 1 Nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z. a to na základe sadzby ECB vo výške 0 v rozhodnom období, a preto žalobcovi vznikol nárok na úrok z omeškania vo výške o 5 bodov vyššej, t. j. 5 % ročne. Žalobca požadoval priznať od žalovanej úrok z omeškania iba odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky, kedy už žalovaná bola s celou peňažnou sumou v omeškaní.

11. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalovaná uvádzajúc, že odmieta platiť akékoľvek náhrady trov konania nemorálnej strane a v súlade s platným znením CSP (§ 262 ods. 1 a § 257 CSP) sa obracia so žiadosťou nepripustenia jej povinnosti platiť akékoľvek súdne trovy úžerníckej protistrane. Očakáva spravodlivé súdne konanie, v ktorom bude spolupracovať so súdom v maximálne možnej miere. Súčasne v súlade s ust. § 49 až 57 CSP uplatňuje námietku zaujatosti sudkyne JUDr. Zuzany Singerovej v tejto právnej veci voči spotrebiteľovi so zreteľom na jej vzťah k sporu. Konanie namietanej sudkyne v tomto spore považuje za neodborné, benevolentné voči žalovanej, ktorú ohrozuje nielen úžernícky žalobca, ale aj Okresný súd Nitra prostredníctvom tejto sudkyne. Sudkyňa vôbec nerešpektovala žiadosť žalovanej ohľadom posúdenia vecnej legitímácie. Navyše ust. § 92 ods. 8 zák. o bankách upravuje aj ochranu práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Sudkyňa preukázateľne nekonala v súlade s ust. § 298 ods. 1, 2 CSP. Takisto porušila aj ust. § 295 CSP, pretože sa nezaujímal

o vzájomné plnenia medzi spornými stranami. Nakoľko sa sudkyňa nevedela, resp. nechcela zorientovať ani v najzákladnejších úverových vzťahoch, tak ostatné zložitejšie vzťahy súvisiace s úverom ani neriešila a ani ich nepodporovala.

12. V dôvodoch podaného odvolania bolo žalovanou uvedené, že konanie prvostupňového súdu a zároveň aj konajúcej sudkyne považuje za neodborné, ktoré je benevolentné voči spotrebiteľovi, pričom spotrebiteľov ohrozuje nielen úžernícky žalovaný, ale aj súd. Ak tento spor nie je o spotrebiteľskom úvere, tak aj napriek tomu ide o spotrebiteľský spor, v ktorom hlavnú úlohu hrá spotrebiteľská zmluva a neprijateľné zmluvné podmienky v nej. V danej veci však súd neprihliadol na to, že dlžný spotrebiteľ je povinný vrátiť veriteľovi to, čo od neho reálne dostal. Takisto súd v prejednávanej veci nepristúpil k ochrane slabšej strany, t. j. spotrebiteľa.

13. Ak by súd konal podľa § 53 ods. 1, 2, 3 a 5, § 53d a § 475 Obč. zákonníka, tak by sám určil neprijateľné zmluvné podmienky za neplatné a vo svojom rozhodnutí potom aplikoval ust. § 53d a § 457 Obč. zákonníka. Súd prvej inštancie sa v súvislosti s koncipovaním odôvodnenia napadnutého rozsudku bližšie nezaoberal obsahom ust. § 220 ods. 2 CSP, pokiaľ ide o jeho „presvedčivosť“. Je nepochopiteľné, prečo sudkyňa zmluvu veriteľa nepodrobila súdnej kontrole a prečo neidentifikovala neprijateľné zmluvné podmienky v zmluve veriteľa.

14. Napadnutému rozsudku žalovaná vytykala vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ a f/ CSP a nesúhlasí s výrokmi I. o povinnosti zaplatiť žalovanému 3.000 eur s príslušenstvom a II. o povinnosti žalovanému zaplatiť trovy konania. Navrhuje odvolaciemu súdu podrobiť predmetnú zmluvu z úradnej povinnosti predbežnému právnomu posúdeniu a zmluvnú dokumentáciu podrobiť súdnej kontrole. Žalovaný nech je vyzvaný doložiť písomné potvrdenie (kvitanciu) o tom, že bol dlh zo strany žalobcu (zrejme žalovanej) čiastočne alebo úplne uhradený. Takisto žiada súd o výsluch žalobcu (veriteľa) pre preukázanie vzájomných plnení. V tomto smere súd absolútne žiadne dokazovanie nevykonal. Bez overenia boli podporené nepodložené a klamlivé tvrdenia žalobcu v súvislosti s nedobrovoľnou dražbou strechy nad hlavou žalovaných. Tu poukázala na obsah ust. § 11 a § 7 zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch, § 363, § 365 a § 366 CSP. Súdu bolo navrhnuté, aby okrem nezákonného konania žalobcu a neprijateľných zmluvných podmienok vykonal aj predbežné právne posúdenie danej úverovej zmluvy. Predmetný spor má rovinnú finančnú a právnu. V Zmluve o splátkový úver a hypotekárny úver žalobca pre žalovanú nastavil veľmi sofistikované právnické pasce, ktoré ani priemerný spotrebiteľ nedokáže identifikovať. Žalobca nepreukázal súdu v žalobe dôkazom sumu reálne požičanej čiastky úveru (istiny). Iba z výpisu z jeho úverového účtu je možné vyčítať čiastku 11.846,45 eura. Preto popiera výslovne všetky v žalobe uvedené skutkové tvrdenia protistrany a uvádza vlastné skutkové tvrdenia založené na rešpektovaní zákonov. V žalobe absentuje finančné zhrnutie čiastky žalobcom reálne požičanej istiny žalovanému, sumár úrokov, poplatkov a nákladov vymáhania do aj po vyhlásení okamžitej splatnosti. Konanie veriteľa a aj žalobcu je preukázateľne zmätočné a klamlivé a žaloba je postavená na klamlivých finančných údajoch. Žaloba je preto nedôvodná a zároveň aj nárok uplatnený žalobcom v celom jeho rozsahu žalovaná neuznáva. Napadnuté rozhodnutie je v rozpore nielen so zákonom, ale aj v rozpore s konceptom Slovenskej republiky ako materiálneho štátu. Tu poukázala na obsah čl. 2 Základných princípov CSP a čl. 152 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Postup všeobecného súdu, ktorý aplikuje určité ustanovenie zákona bez relevantných dôvodov v rozpore s konštantnou rozhodovacou praxou je postupom subsidiárnym (I. ÚS/335/06, III. ÚS/47/05, I. ÚS/26/94 a I. ÚS/230/03).

15. Postupom a aj výsledkom súdu prvej inštancie v danej právnej veci došlo k zásahu do základných práv garantovaných Ústavou SR (právo na spravodlivé súdne konanie, právo na súdnu ochranu a právo na vlastníctvo majetku). Veriteľ úmyselne koná a formuluje do zmlúv so spotrebiteľmi (ako aj do danej zmluvy) neprijateľné zmluvné podmienky a následne pomocou nekalých praktík ich aj cielene presadil v danom prípade. Pri zodpovedaní otázky, či sa veriteľ chcel na úkor svojho klienta bezdôvodne obohatiť, musia byť položené dve otázky: 1. vedel dodávateľ (veriteľ), že sa na úkor dlžníka môže bezdôvodne obohatiť? Chcel sa veriteľ (dodávateľ) na úkor dlžníka bezdôvodne obohatiť? Súdu zjavne nestačí, že vďaka cielenému podvodnému konaniu žalobcu ma tento pripravil o majetok. Ako žalovaný v tomto konaní vystupuje v pozícii spotrebiteľa podľa § 52 ods. 4 Obč. zákonníka. V danej právnej veci sa preukázateľne prejavuje právnické barbarstvo a hyenizmus voči spotrebiteľovi. Zo strany Okresného súdu Nitra preukázateľne vníma nezájum o spravodlivé konanie, šikanózne konanie zo strany konajúcej sudkyne s finančnými dôsledkami v neprospech žalovanej. Je toho názoru, že v danom prípade ide o spotrebiteľský spor, predmetom ktorého je úverová zmluva uzavretá medzi dodávateľom a spotrebiteľom

(§ 52 ods. 1 Obč. zákonníka), ktorá je plná neprijateľných zmluvných podmienok. V tejto súvislosti bol urobený odkaz na ust. § 52 ods. 2 Obč. zákonníka. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Obč. zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Pri žalobe o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky súd neskúma naliehavosť právneho záujmu, keďže ide o osobitný druh žalôb vyplývajúcich z právneho predpisu (§ 3 ods. 3 a 5 zák. č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa. Takisto aj ust. § 298 CSP a nasl. Pojednáva o ochrane slabšej strany - spotrebiteľa, pričom súdu sa ukladá povinnosť v prípade určenia neprijateľnej podmienky v zmluve túto zakomponovať priamo do výroku rozsudku.

16. Ochrana spotrebiteľa sa týka formulárových zmlúv uzatváraných na základe predbežne sformulovaného formulára, ktorý je dodávateľom vopred pripravený, ktorý používa vo viacerých prípadoch a ktorý spotrebiteľ spravidla meniť nemôže, a preto ho aj nemení. V danom prípade spotrebiteľ nemohol ovplyvniť ani zmeniť tieto podmienky, ktoré neboli individuálne dojednané, čím vznikol nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán. Navrhuje, aby súd aplikoval ust. § 41 Obč. zákonníka, v jeho eurokonformnom výklade s ust. čl. 6 ods. 1 Smernice Rady/93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a v súlade s cieľom a zmyslom čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 38, Charty základných práv EÚ. Očakáva od súdu, aby skutkový stav podriadil pod ust. CSP (§ 290 a § 298 ods. 1 až 3) a ust. zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods. 5, § 5b, § 8 ods. 1, 3 a 4) Obč. zákonníka (§ 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 5, § 53 ods. 12, § 53a, § 53c, § 54 ods. 1, 2, § 566 ods. 1, 2) a podľa čl. 3 bod 1 Smernice Rady č. 93/13 EHS. Z výslovne číselného a matematického pohľadu je pritom úplne jedno, či je zmluva bezúročná a bezpoplatková alebo súd uzná neprijateľné zmluvné podmienky, výsledok je matematicky totožný, t. j. dlžný spotrebiteľ má veriteľovi vrátiť to, čo od neho reálne dostal.

17. V závere svojho rozsiahleho odvolania žalovaná uviedla, že žiada, aby s poukazom na ust. § 365 a § 389 CSP odvolací súd zrušil rozhodnutie prvostupňového súdu v napadnutej časti a vec vrátil na nové prejednanie súdu prvej inštancie.

18. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že sa v plnej miere stotožňuje s rozhodnutím súdu č. k. 10Csp/121/2019-274 zo dňa 24.6.2020 a považuje ho za správne. Preto žiada odvolací súd o potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie ako vecne správneho.

19. Žalovaná sa písomne vyjadrila k vyjadreniu žalobcu k jej odvolaniu, v ktorom opätovne poukázala na tie skutočnosti, ktoré prezentovala vo svojom odvolaní, vrátane dôvodov vznesenej námietky zaujatosti. Žalobca nepreukázal súdu v žalobe dôkazom sumu reálne požičanej čiastky úveru (istiny). Súd sa v tejto veci preukázateľne pri rozhodovaní o tejto spornej veci vydal cestou neodborného, benevolentného a bezpracného konania, nebral do úvahy svoje povinnosti ochrany slabšej strany spotrebiteľa. Na vedomie dáva uvedené ÚS SR v Košiciach - oddelenie sťažnosti na sudcov a Úradu špeciálnej prokuratúry - úsek sťažností na sudcov.

20. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej iba „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP) prejednal napadnutý rozsudok bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné. Takisto aj na vznesenú námietku zaujatosti voči vec prejednávajúcej sudkyňi odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie neprihliadal, pretože táto vzhľadom na svoj obsah ako aj obsah ust. § 49 ods. 3 a § 53 ods. 3 CSP sa týkala rozhodovacej činnosti a procesného postupu namietanej sudkyne v danom konaní.

21. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 220 ods. 2 CSP (veta tretia), súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 49 ods. 3 CSP dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

Podľa § 53 ods. 3 CSP ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

22. V danom prípade súd prvej inštancie v poradí druhým rozhodnutím vo veci samej, pretože jeho prvé rozhodnutie zo dňa 6.11.2019 č. k. 10Csp/121/2019-188 bolo zrušené na základe včas podaného odvolania žalovanej uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 28.2.2020 č. k. 5CoCsp/3/2020-226, rozhodujúc o uplatnenom žalobnom nároku žalobcu týkajúceho sa zaplatenia sumy 3.000 eur s príslušenstvom, v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, ktorý pri dodržaní myšlienkového postupu hodnotenia dôkazov v zmysle § 191 ods. 1 CSP, t. j. jednotlivo ako aj v ich vzájomnej súvislosti, aj následne správne posúdil podľa ním odcitovaných ustanovení všeobecného hmotnoprávneho predpisu (Občiansky a Obchodný zákonník) a špeciálneho právneho predpisu (zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách a zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch). Vzhľadom k uvedenému odvolací súd napadnutý prvoinštančný rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil s tým, že v ďalšom odkazuje na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP). Pri svojom opätovnom rozhodovaní vo veci samej súd prvej inštancie v súlade s ust. § 391 ods. 2 CSP rešpektoval aj záväzný právny záver, tak ako bol obsiahnutý v citovanom uznesení Krajského súdu v Nitre, ako súdu odvolacieho.

23. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie v súvislosti s priznanou výškou istiny v sume 3.000 eur s príslušenstvom žalobcovi správne priznal istinu vo výške 3.000 eur s 5 % úrokom z omeškania od 9.12.2017 do zaplatenia. Takisto správne rozhodol aj o forme procesného spoločenstva žalovanej a jej bývalého manžela P. F. a to na základe ust. § 76 CSP, keď predmetné procesné spoločenstvo správne kvalifikoval ako samostatné, pretože platobný rozkaz vydaný Okresným súdom Banská Bystrica dňa 11.6.2019 pod sp. zn. 23Up/691/2019 ukladajúci povinnosť P. F., nar. XX.X.XXXX spoločne a nerozdielne so žalovanou zaplatiť žalobcovi sumu 3.000 eur s príslušenstvom, nadobudol voči P. F. právoplatnosť a vykonateľnosť, pretože tento subjekt na rozdiel od žalovanej odpor voči tomuto platobnému rozkazu nepodal. Vychádzajúc z uvedeného je zrejmé, že obidvaja bývalí manželia boli zaviazaní k zaplateniu sumy 3.000 eur s príslušenstvom, žalobcovi, čo znamená, že ide o navzájom prepojené plnenia, čo v prípade právoplatnosti obidvoch týchto rozhodnutí a prípadnej exekúcie dáva možnosť exekútorovi domáhať sa plnenia voči obidvom subjektom.

24. Súd prvej inštancie z predloženého výpisu z účtu žalobcu správne vychádza z poskytnutej výšky úveru 10.100 eur a takisto aj z výpisu z účtu žalobcu, ktorým žalobca preukázal, že obidvaja dlžníci (žalovaná a jej bývalý manžel) na tento úver spoločne uhradili sumu 1.731 eur. Napriek tomu, že žalovaná vystupuje v pozícii spotrebiteľa v tomto konaní, takisto ju zaťažuje povinnosť poprieť, resp. preukázať tvrdenia žalobcu v tomto smere (§ 151 ods. 3 CSP). Ak žalovaná v konaní spochybňovala výšku poskytnutého úveru, alebo výšku splateného úveru zo strany dlžníkov, bolo jej povinnosťou na tieto tvrdenia predložiť dôkazy, čo však neurobila. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že občianskoprávne konanie je s účinnosťou od 1.7.2016, t. j. od prijatia CSP ovládané zásadou „kontradiktórnosti“, čo znamená, že účastník konania je v prospech svojich skutkových tvrdení povinný uviesť dôkazy, pretože v prípade nepredloženia takýchto dôkazov sa budú skutkové tvrdenia považovať za nepreukázané.

25. Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal aj s dostatkom aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu a to s poukazom na ust. § 92 ods. 8 zák. o bankách a ust. § 524 ods. 1 Obč. zákonníka, ktorú aktívnu vecnú legitímáciu považuje na strane žalobcu za danú aj odvolací súd.

26. V súvislosti s charakterom poskytnutého úveru (na bývanie) súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 3 ods. 1 písm. b/, c/ a d/ zák. o spotrebiteľských úveroch, na základe ktorého predmetný úver nepovažoval za úver spotrebiteľský, pri ktorom sa neskúma splnenie náležitostí v zmysle § 11 zák. o spotrebiteľských úveroch.

27. Aj napriek konštatácii obsiahnutej v bode 25. tohto odôvodnenia prvoinštančný súd správne vzniklý právny vzťah medzi účastníkmi tohto konania posúdil v intenciách § 52 a nasl. Obč. zákonníka, čo znamená, že žalovanú vnímal ako spotrebiteľku s tým, že prednostne na posúdenie tohto právneho vzťahu aplikoval ustanovenia Obč. zákonníka. V tejto súvislosti bolo súdom prvej inštancie poznamenané, že žiadna spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať neprijateľné zmluvné podmienky (§ 53 ods. 1 Obč. zákonníka) a takisto sa ani žiadne podmienky takejto zmluvy v zmysle Obč. zákonníka nesmú odchyliť v neprospech spotrebiteľa. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom prvoinštančného súdu v tom smere, že namietaná úverová zmluva žalovanou neobsahuje žiadne neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré žalovaná okrem iného doposiaľ nešpecifikovala. Takisto je aj správne konštatovanie súdu prvej inštancie ohľadne tej skutočnosti, že z jeho strany neboli vzhľadnuté a takisto žalovanou bližšie nešpecifikované dôvody absolútnej neplatnosti predmetnej úverovej zmluvy podľa § 37 a nasl. Obč. zákonníka. Samotná výška úročenia poskytnutého úveru dlžníkom, t. j. aj žalovanej 3,79 % ročne nemá vôbec úžernický charakter, pretože neprevyšuje ani obvykle požadovanú odplatu požadovanú na finančnom trhu za obdobné druhy úverov. K uvedenému odvolací súd poznamenáva, že úver bol žalovanej spolu s jej bývalým manželom poskytovaný bankovou inštitúciou, Slovenskou sporiteľňou, a.s., ktorá podlieha bankovému dozoru zo strany Národnej banky Slovenska, a nie právnickou osobou, ako nebankovým subjektom, ktorá takémuto dozoru nepodlieha. Uvedené následne aj podľa názoru odvolacieho súdu preukazuje, že v prípade konania bankových subjektov nie je možné prijať záver o úžerníckom charaktere nimi ponúkaných produktov (napr. úverov).

28. V danom prípade aj podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na tú skutočnosť, že obidvaja dlžníci doposiaľ veriteľovi (žalobcovi) nevrátili ani čistú istinu poskytnutého úveru vo výške 10.100 eur, vôbec nie je možné ani len o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho strane uvažovať, ako to v priebehu celého konania tvrdí žalovaná, pretože žalobca žaluje žalovanú iba o nedoplatok na istine poskytnutého úveru. Pokiaľ ide o inak správne priznanú výšku ako aj účinnosť ročného úroku z omeškania, tak táto je vlastne reakciou žalobcu na včasné nesplnenie jeho pohľadávky vo výške 3.000 eur žalovanou.

29. V kontexte týchto dôvodov odvolací súd námietky, resp. odvolacie dôvody žalovanej uplatnené v jej odvolaní nepovažoval za dôvodné, pričom rozhodol o podanom odvolaní žalovanej tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Ako vecne správny potvrdil odvolací súd aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvoinštančného konania.

30. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že úspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože žiadne odvolacie trovy mu nevznikli, resp. ich náhradu si vôbec neuplatnil.

31. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. To neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).